

Holly Webbová

KOŤATA a půlnoční host

Ilustrovala Sarah Lodgeová

C P R E S S

Kořata a půlnoční host

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Holly Webbová

Kořata a půlnoční host – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Holly Webbová

KOŤATA

a půlnoční host

Opravdovým muzejním koťatům – HW
Maxovi a Bette – SL

Copyright © Holly Webb, 2020
Illustrations © Sarah Lodge, 2020
Translation © Eva Kadlecová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5290-4
ISBN e-knihy 978-80-264-5298-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Holly Webbová

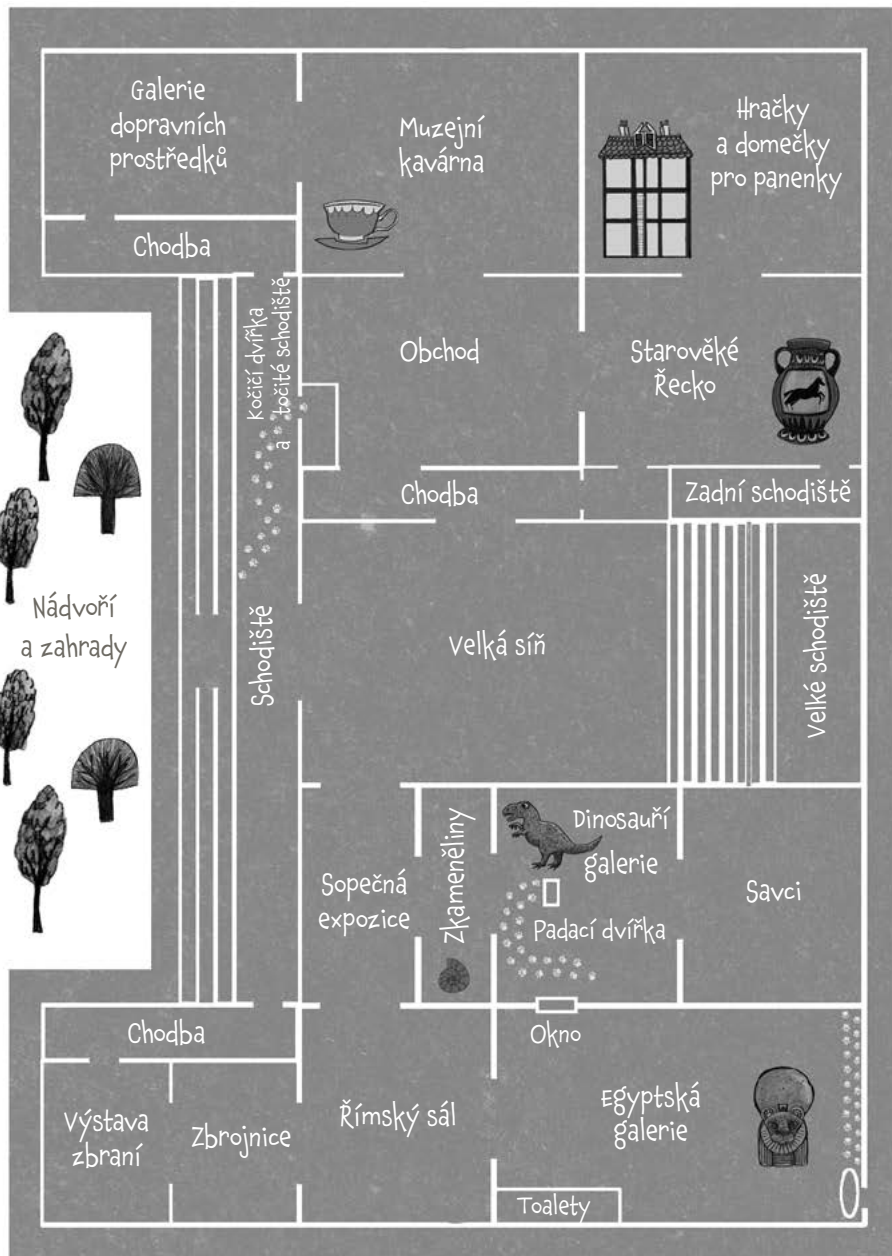
KOŤATA

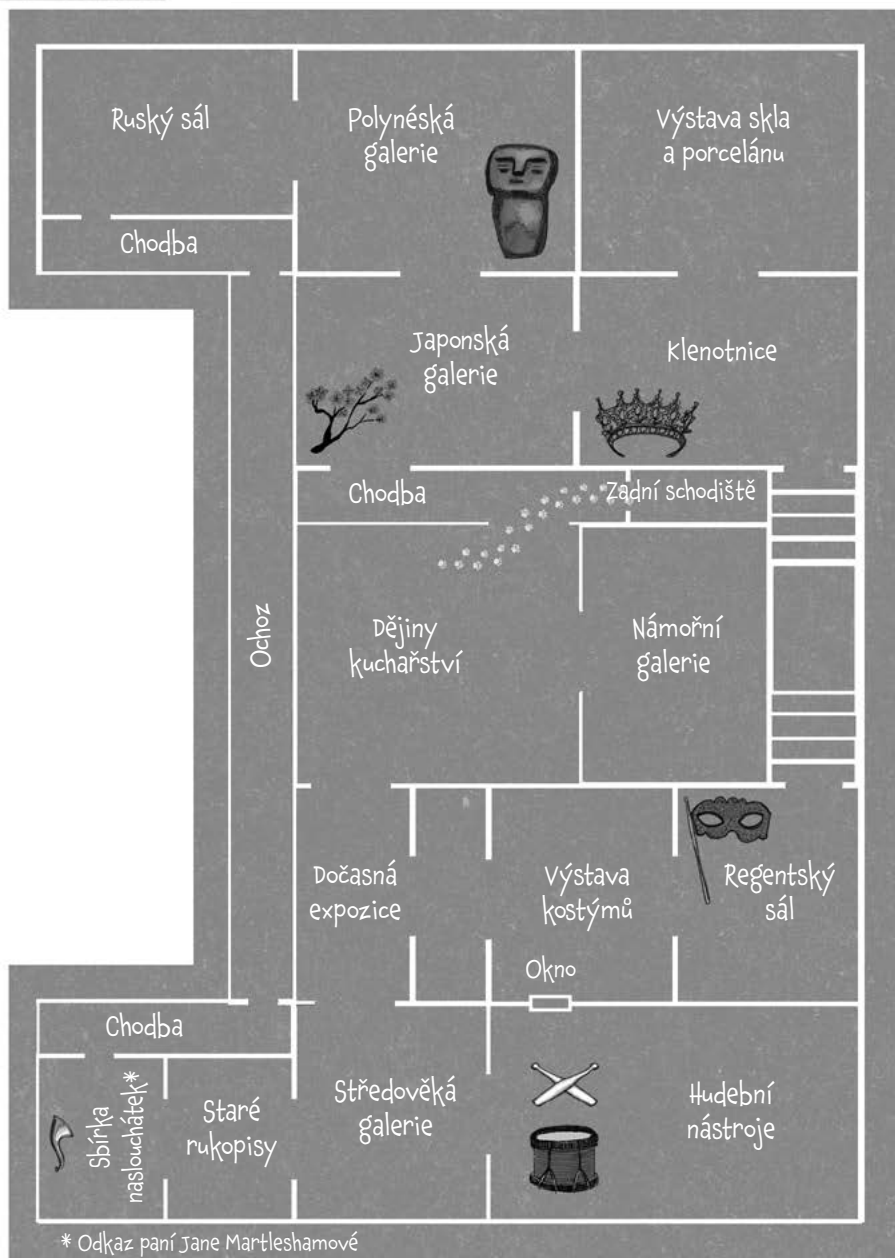
a půlnoční host

Ilustrovala Sarah Lodgeová

 P R E S S

* Odkaz paní Jane Martleshamové

Kapitola první

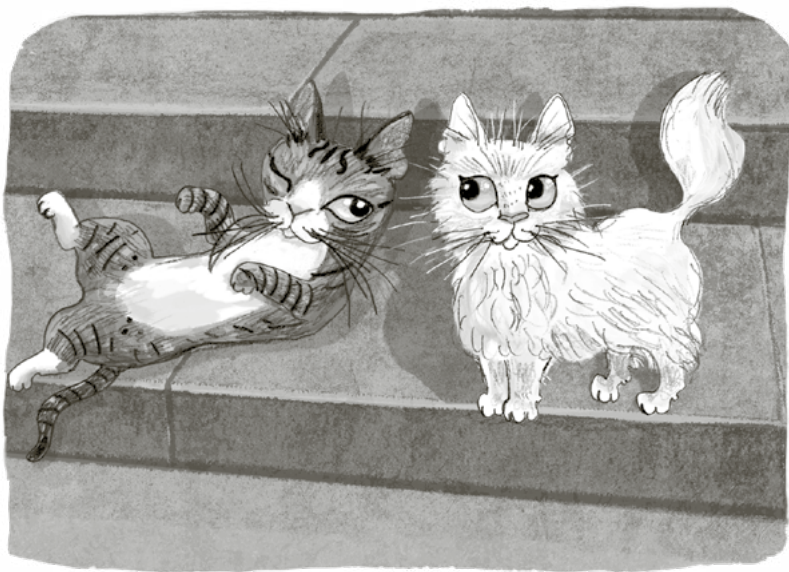
„Mrrrouuu.“ Saša se překulila a zamávala pruhovanými tlapičkami ve vzduchu. Široké kamenné schody před vchodem do muzea byly vyhřáté od sluníčka a ona byla tak nádherně ospalá. Od řeky vanul mírný větřík a až k muzeu se nesl křik racků.

„Ušpíníš si kožíšek, Sašo,“ ozval se káravý hlásek a mourovaté kotě zamžouralo jedním zeleným očkem, aby zjistilo, kdo to mluví. „Mamka říká, že si nesmíme ušpinit kožíšek. Máme být pořád pěkně čistounké a upravené.“

„Ale kuš, Bianko.“ Saša oko zase zavřela, ale nepomohlo to. Její sestra tu byla pořád – Saša

ji cítila. Bianka totiž stála v cestě jarnímu sluníčku. V jejím stínu bylo Saše náhle chladno.

„Mamka to říká,“ trvala na svém Bianka. Posadila se vedle Saši a začala se mýt. Nebylo to třeba – její bílý kožíšek byl jako vždycky čistounký a bez poskvrnky. Dokonce i polštářky na tlapkách měla dokonale růžové a krásné vousky tak upravené, jako by si je právě učesala.

Saša se protáhla, vyskočila na tlapky a přes rameno si prohlížela své šedo-černé pruhy. Bianka měla pravdu. Byla celá zaprášená a chlupy jí trčely do všech stran. I vousky měla nějaké celé slepené – i když neměla ponětí, jak se to stalo. O něco dříve se vydala na průzkum do muzejní dílny. Možná se neměla dívat tak zblízka do toho kbelíku s lakem. Vyplázla jazyk a snažila se na lepkavé vousky dosáhnout, ale bylo to marné.

Bianka se přestala mýt a s jednou tlapkou ve vzduchu pronesla: „Jsi ostuda celého muzea. Jen se podívej, jak vypadáš. Pch!“

„To tedy nejsem!“ odsekla trochu rozzlobeně Saša. „Jsme tu hlavně od toho, aby tu neřádily myši a krysy. A těm je jedno, jestli mám zašmodrchané vousky nebo špinavý kožíšek.“

„Mamka si myslí něco jiného,“ zavr-
něla Bianka a zamrskala vousky na dvojici
návštěvníků, kteří kolem nich procházeli
po schodech. „Vidíš? Podle nich jsem roz-
košná. Říkali to. Ale tebe si ani nevšimli.“

Saša zvažovala, jestli nemá sestře skočit
na hlavu a vyválet ji v prachu. Pak už by aspoň
nebyla tak dokonalá. Jenže tím by se Saša do-
stala jen do dalších potíží. Mamka by jí mohla
dát domácí vězení v kočičím pelíšku dole
ve sklepích, místo aby ji nechala s ostatními
objevovat muzeum a nádvoří se zahradami.

„Pojď sem,“ vzdychla Bianka a jala se Saše
olizovat špinavé chlupy na zádech. „Já tě
umyju.“

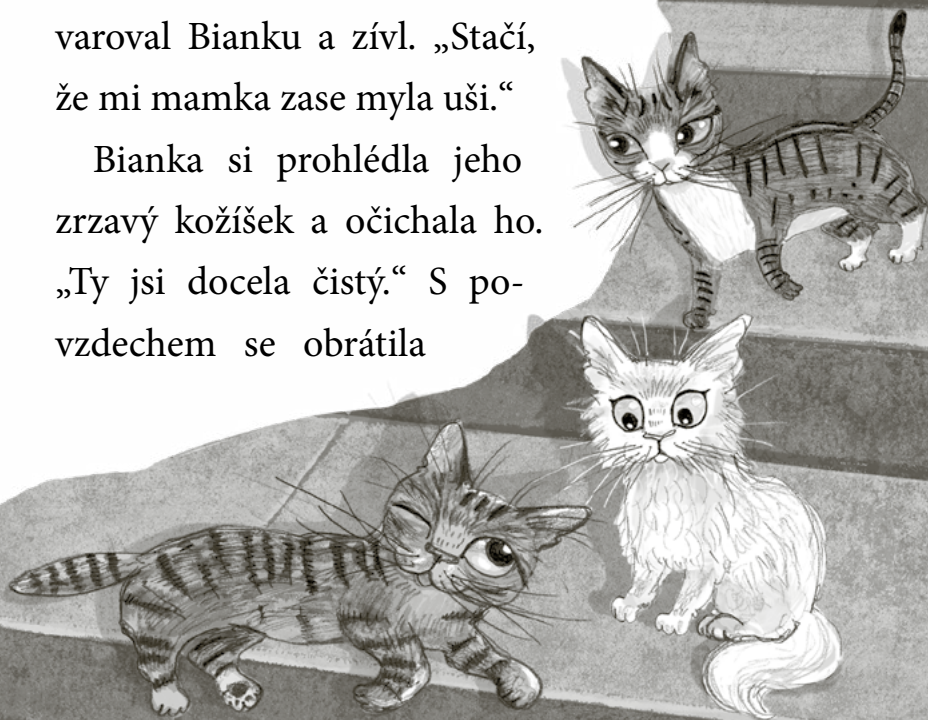
Saša její úsilí snášela s naježenými vousky.
Seděla celá nahrbená s oušky sklopenými do-
zadu a co chvíli vztekle zasyčela.

„Nerozčiluj se! Když nemáš ráda mytí, neměla ses tak zaneřádit.“

A to bylo právě tak dost! Saša přece jen bude muset na sestru skočit, i kdyby pak měla být týden zavřená ve sklepe.

Když se už už chystala udeřit, objevil se na schodech jejich bratr Boris a otřel se o Sašu čumáčkem. „Ať tě ani nenapadne, že mě budeš taky mýt,“ varoval Bianku a zív. „Stačí, že mi mamka zase myla uši.“

Bianka si prohlédla jeho zrzavý kožíšek a očichala ho. „Ty jsi docela čistý.“ S povzdechem se obrátila

zpátky k sestře. Všechny chlupy, které jí umyla a upravila, začínaly už teď znovu trčet. „Já to vzdávám,“ zaúpěla.

„To je dobře! Podívejte, přicházejí další návštěvníci.“

Všechna tři koťátka se usilovně zatvářila co nejroztomileji – návštěvníci se s nimi pak někdy podělili o nějaký ten pamlssek. Ale tihle se jako obvykle rozplývali jen nad Biankou. Saša to jen sledovala a přemýšlela, jak to její sestra dělá, a Boris se uložil ke zdřímnutí na schodu opodál.

„Bílá koťátka jsou zkrátka neobvyklá,“ zapředla Bianka, když návštěvníci odešli ke vchodu muzea. „Vy dva jste... obyčejní.“

„To určitě!“ pootevřel jedno oko Boris. „Zrzavé pruhy jsou velmi elegantní. Říká to mamka. Já bych bílý kožíšek mít nechtěl.“

Biance zajiskřilo v modrých očích. „A pročpak?“ zasyčela.

„Kvůli maskování,“ pokýval moudře hlavou Boris. „Ty totiž žádné nemáš. Jsi všude hned vidět. Já a Saša se můžeme vplížit do stínů a zmizet, protože máme pruhy.“

„Pch, já se nikam plížit nepotřebuju.“ Bianka se posadila rovně jako pravítko a namyšleně vztyčila uši. „Jsem totiž krásná a chci, aby mě všichni viděli.“ Nato se ale zamračila a s nakrčeným čumáčkem si prohlížela tmavé skvrny, které se začaly objevovat všude kolem. „Fuj! *Prší!* Budu mokrá!“ Přímo vedle její čistounké tlapky se rozprskla veliká dešťová kapka a Bianka zděšeně naježila ocas. Vzápětí už bílá kočička pelášila do schodů a utíkala přes terasu k úhledným malým dvířkům, schovaným za jedním ze sloupů.

Budova muzea byla skutečně velkolepá. Celé průčelí lemovaly kamenné sloupy, po obou stranách vysokých vstupních dveří se tyčily sochy. A také kočičí dvířka měla svou vlastní malou sochu – z jejich rámu shlížela dolů sedící mramorová kočka. Od těch stovek sametových ocásků, které se o ni za dlouhá léta otíraly, měla nos vyhlazený úplně dohladka.

Když Bianka zmizela ve dvířkách, vyšla z nich na terasu chundelatá šedá kočka s dokonalým vějířem bílých vousků. Sašu nejprve napadlo předstírat, že si maminky nevšimla, a utéct někam přes nádvoří, ale věděla, že by to bylo marné. Mlha byla proslulá lovkyně a její zelené oči byly pronikavé jako žádné jiné. Okamžitě by poznala, že o ní Saša ví.

„Už je tady mamka,“ zaúpěl Boris. Nezbylo jim než vyběhnout po schodech za maminkou.

„Prosím, můžeme zůstat ještě chvilku?“ žadonila Saša. „Určitě ještě není čas jít spát!“

Mlha přimhouřila oči, podívala se na nebe a šťouchla do Saši nosem. „Už je pozdě, koťátka. A taky začalo pršet. Pojdte dovnitř, brzy bude večere. Stařík nám dnes přinesl rybu.“

Stařík byl jeden z muzejních hlídačů a měl na starost krmení koček. Byl to starý mrzout a někdy na kořata křičel, když se mu motala pod nohama, ale maminka jim vysvětlila, že to dělá jen proto, že ho bolí nohy.

Boris naježil vousky a celý se roztrásl radostí. „Ryba! Pojď honem, Sašo! Musíme být dole první, než nám ji někdo sní.“

Saša a Boris proběhli malými dvířky – ještě nebyli ani zdaleka dost velcí, aby se jejich ocásky otřely kamenné kočce o nos – a pelášili po schodech dolů do svého stinného domova.

Kapitola druhá

Sklepní skladiště muzea tvořila pod zemí rozsáhlý labyrint. Dokonce ani dědeček koťat, obávaný bílý kocour Ivan, je neprozkoumal celá. Byla plná krabic, beden a truhel se starověkými muzejními exponáty, na které už skoro všichni zapomněli.

Kočky bydlely ve sklepích na čelní straně budovy, odkud vedlo točité schodiště ke dvířkům na terasu. Byl tu také dlouhý svažitý tunel, který vedl až do Egyptské galerie a ústil za velikánským, zatuchle páchnoucím sarkofágem s mumií, a spousty dalších roztodivných

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Koťata a půlnoční host*.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.